

τότε λέγεται δημώδης και πασίγνωστος ψῆδη,
 μ' ἄλλους λόγους δηλαδή:
 «Ἄει στό διάβολο γιά κλωσσα,
 φέτος θά σέ κάνω γρόσα».

Ἔστι δ' ἰδεῖν ἐνίοτε, γλαυκῶπις Ἀθηναῖ,
 νά κακαρίζῃ μὲν αὐτή, κι' ἑτέρα νά γεννᾷ,
 και τότε λέγουσ' οἱ σοφοὶ τήν σκέψιν πεφυκότες:
 «ἄλλοῦ τὰ κακαρίσματα κι' ἄλλοῦ γεννοῦν ἡ κότταις».
 Ἄρρενες δὲ και θήλειαι, χειμῶνα τε και θέρος,
 εἰς ἓν οἰκοῦσι μέρος,
 τοῦθ' ὅπερ προσφυέστατα καλέομεν κοτέτσι,
 προκρίνω δὲ τὸ κρέας των κι' ἀπὸ τὸ κοκορέτσι.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΟΥΡΗΣ

Εἰς τοὺς εὐτυχημένους γάμους

ΚΑΛΛ. Γ. ΙΩΑΝΝΙΔΟΥ & ΠΑΝΑΓ. Β. ΘΕΟΔΟΣΙΑΔΟΥ

Εἰς Κων/λιν.

ΠΟΥΛΑΔΙΑ ταξειδάρικα
 ποῦ ξεκινᾶτε γιά τὰ ξένα
 και κυματάκια ἀφρόλουστα
 ποῦ φεύγετε ἀγκαλιασμένα·

ἀστέρι, ποῦ τὸν δρόμο σου
 ἐρωτευμένο πάντα παίρνεις·
 γλυκὸ ἀεράκι, ποῦ πνοή
 τῶν γιασεμιῶν μαζί σου φέρνεις,—

μὲ φῶς, τραγοῦδι κ' εὐωδιά
 σταθῆτε μιὰ στιγμή σιμά τους
 και φέρετέ τους μιὰ εὐχή
 κ' ἓνα φιλιὸν στὰ στέφανά τους.

Ἀθήναι, 8 Ἰουλίου 1907.

ΚΩΝ. Φ. ΣΚΟΚΟΣ